

okkur sams konar tilfinningar og sams konar útrásir fyrir þær. Og ef svo væri, þá værum við eins og tindáttar, sem er raðað upp í fylkingu á borði í leikfangabúð: eins og stöðlaðar leikbrúður.

Hvar var eitthvað, sem ég átti einn? Sem enginn átti nema ég? Í þessu mannhafi, þar sem hver var öðrum líkur, var ég ekki annað en baun, sem hefur verið lögð til þerris í baunabreiðu. Ég gat ekki einu sinni þekkt mig frá hinum.

Konan mín sagði orð, sem bættu ekki úr skák. Við vorum komnir í rúmið.

„Þetta er undarlegt. Þegar ég fer á salernið, heyrir ég vatnið renna bæði fyrir ofan og neðan. Við gerum öll nákvæmlega það sama“.

Ég sneri mér frá henni. Við karlmenn hússins fórum eins að á hverri nóttu, eins og eftir merki. Ég missti áhugann á því líka. Hvernær sem konan mín hvíslaði einhverju að mér, fannst mér allar konur í húsinu vera að hvísla í einu. Ég heyrði hvíslölduna í myrkrinu, og ég titraði.

Við höldum kannski, að við eigum eitthvað út af fyrir okkur. En við eigum ekki annað en stöðlaða daga með stöðluð viðbrögð.

Þetta virtist óbærilegt. Ekki var ég leikbrúði!

En gat ég talið líf mitt hafa nokkurt gildi, þegar ég gat ekki lengur verið viss um, að ég væri ég sjálfur, en ekki einhver annar? Gat ég elskað konuna mína? Gat ég haldið að hún elskaði mig?

Ég ætlaði að hlæja, en hætti við það. Sekiguchi starði alvarlega á mig. Allt í einu lék dauft bros um varir hans. Ég mundi að hann hafði alltaf haft bros í miklum metum.

„Þetta er mjög alvarleg saga“, sagði hann.

Kurose varð í augum mínum fulltrúi allra þessara fjölmörgu skrifstofumanna, þessara fjölbýlishúsaeiginmanna, þessara tindáttar, sem voru nákvæmlega eins og ég sjálfur; fulltrúi alls þess mannfjölda, sem var „ég“.

Þú getur nærri að eftir þessa

nótt kærði ég mig ekki um að tala við manninn. Við vorum alltof líkir, og hann virtist líka forðast mig þegar hann þrýsti skjalatöskunni sinni fast að sér. Hann virtist alltaf vera á hlaupum.

Hann var orðinn fulltrúi allra stöðluðu tindátanna — hatur mitt á þeim kom niður á honum. Ég virti ekki viðlits alla þessa stöðluðu menn, sem voru ég sjálfur.

Ég afneitaði honum. Hann var ekki ég. Ég var ekki einn þessara skrifstofumanna, sem voru svo líkir mér. Ég var ég. Ég var áreiðanlega ekki hann. En í hverju lá munurinn? Með hverju gaf ég áþreifanlega sannað að um einhvern mun væri að ræða?

Ég var ekki bara einhver og einhver. Ég var ég, ákveðinn maður, sem hét Sekiguchi Jiró, maður sem ekki væri hægt að taka fyrir neinn annan. Þetta sagði ég við sjálfan mig hvað eftir annað.

En hvað var til að aðgreina mig frá öðrum? Var það annað en nafn ið? Nafn er einungis merkispjald. Burt séð frá nafninu, hvaða sönnun var til fyrir því, að ég væri ekki bara einhver fjölbýlishússíbúi?

Ég varð að búa þá sönnun til — sjálfstæði mitt, sérstæði mitt. Ég varð að finna eitthvað, sem gréindi mig frá öllum manngrúunum, sem var Kurose Jiró.

Fyrir nokkrum vikum fann ég lausnina. Verndargripur. Ég hef leynt honum fyrir konu minni. Hann er algjör einkaeign mín.

Þetta er verndargripurinn minn.

Sekiguchi lauk upp þungri leðurskjalatösku og tók upp úr henni þakka, hæfilega stóran til að halda á í annarri hendi. Hann var vandlega vafinn innan í gljápappír.

„Dýnamit. Raunverulegt dýnamit“.

Hann leysti fimlega utan af bögglinum og í fyrsta skipti á ævinni sá ég raunverulegt dýnamit. Það voru fjórar járntúpur, kannski átta þumlunga langar, þéttvafðar vír og þungar miðað við stærð.

„Þetta er verndargripurinn minn“, sagði Sekiguchi. „Við tölum um og tölum, en við getum ekki

losnað við að vera eins og allir aðrir. En nú get ég sprengt þá alla í loft upp og sjálfan mig líka, ef ég kærir mig um það. Það var þetta sem ég fann. Þetta er leyndarmálið, sem heldur mér lifandi. Það sem gerir mig einstæðan“.

Ég rétti honur túpunar aftur, og Sekiguchi strauk mjúklaga yfir þær.

„Ég held ekki að ég þurfi á dýnamíti að halda, þakka þér fyrir“.

„Það er slæmt. Ég þarf þess ekki lengur við sjálfur. Ég verð að fara að leita uppí annan verndargrip“.

„Ég veit ekki hvort þú ert að gera að gamni þínu eða ekki, en það er hættulegt ...“.

Sekiguchi rétti upp hendina svo að ég þagnaði. „Misskildu þetta ekki“, sagði hann og hló. „Þú ert gæfumaður. En ég þarf ekki lengur á því að halda vegna þess að það er ekki lengur einstætt fyrir mig“. Hann þagnaði.

„Heyrðirðu útvarpsfréttirnar í kvöld?“

„Nei“.

Hann brosti þreytulega. „Það varð dýnamitsprenging í strætisvagni. Þrír farþegar létu lífið. hinir sluppu með skrámur. Þetta var nálægt þar sem ég bý“.

„Hvernig vildi þetta til?“ Ég fann áhrif hrisgrjónabrennivínsins fara dvinandi.

Sekiguchi leit ekki á mig. Hann vafði pappírnum hægt utan um sprengiefnið.

„Hann bar skjalatöskuna alltaf eins og hún væri dýrmætasti hlutur í veröldinni. Og hann forðaðist mig. Hann hlýtur að hafa fælt mig eins mikið og ég hann. Hann þurfti líka á verndargrip að halda. „Aha?“

Sekiguchi teygði úr sér. Hann hækkaði röddina eins og í geðs hræringu. „Það var sagt í útvarpinu. Lögreglan heldur, að dýnamítið hafi verið í skjalatösku eins farþegans, sem fórst. Það var verk fræðingur sem hét Kurose Jiró“.

